

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Opolu ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 01 grudnia 2011 roku, sygn. akt II K 886/11, M. O. (1) został skazany za czyn z art. 291 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka.

Pismem z dnia 12 lutego 2013 roku kurator sądowy z uwagi na kolejne skazanie M. O. (1) wniósł o zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej ww. wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu. Pierwsze posiedzenie w tej sprawie zostało wyznaczone na dzień 25 września 2013 roku o godzinie 13:00, o czym pisemnie zawiadomiono M. O. (1). W dniu 28 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Opolu wydał zarządzenie o odwołaniu ww. terminu i przeniesieniu posiedzenia na dzień 06 listopada 2013 roku na godz. 13:00. Zawiadomienie o nowym terminie zostało doręczone osobiście M. O. (1) w dniu 02 września 2013 roku.

W dniu 06 listopada 2013 roku około godziny 09:28 M. O. (1) wykonał połączenie z telefonu o numerze (...), z którego uprzednio wyciągnął kartę SIM, na numer alarmowy 112 Wojewódzkiego Centrum (...) w O. i poprosił o połączenie z Komisariatem Policji, po czym przerwał połączenie. Kolejne połączenie z telefonu o ww. numerze (...) na numer alarmowy 112 (...) w O. M. O. (1) wykonał o godzinie 09:35, a w jego trakcie poinformował, że „dzisiaj w sądzie w Opolu przy ulicy (...) wybuchnie bomba, to nie są żarty, popamiętają ludzie”, celem uniemożliwienia procedowania przez Sąd Rejonowy w Opolu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. W tych okolicznościach dyspozytor (...) w O. – A. K. (1) (uprzednio B.) wdrożyła stosowną procedurę, powiadamiając Dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w O.. O zdarzeniu poinformowano również służby ratownicze, tj. państwową Straż Pożarną oraz (...) Centrum (...) w O.. W wyniku zawiadomienia złożonego przez M. O. (1) podjęto działania zmierzające do wykrycia ładunku wybuchowego, polegające na przeszukaniu pomieszczeń Sądu Rejonowego położonego w O. przy ulicy (...) oraz terenu przyległego, zarządzając jednocześnie natychmiastową ewakuację około 250 osób znajdujących się w tym czasie w budynku. W toku przeprowadzonych czynności sprawdzających przeprowadzonych przez Nieetatową Grupę Rozpoznania Minersko-Pirotechnicznego KWP w O. nie ujawniono materiałów wybuchowych ani innych substancji zagrażających życiu lub zdrowiu. Akcję zakończono około godziny 12:00.

W wyniku fałszywego alarmu zgłoszonego przez M. O. (1) służby biorące udział w zdarzeniu poniosły następujące koszty: K. Miejska Państwowej Straży Pożarnej – 332,82 zł, (...) Centrum (...) – 230,80zł, Komenda Wojewódzka Policji w O. – 223,75 zł i Komenda Miejska Policji w O. – 332,31 zł.

W okresie od dnia 16 października 2013 roku do dnia 05 grudnia 2013 roku telefon komórkowy o numerze (...) współpracował z kartą SIM operatora sieci P. o numerze (...), którego użytkownik, czyli M. O. (1) bardzo często kontaktował się z użytkownikiem telefonu w sieci P. o numerze (...) – M. O. (2), konkubina oskarżonego.

W dniu zdarzenia M. O. (1) odbierał przesyłkę poleconą w Urzędzie Pocztowym (...) zlokalizowanym przy ulicy (...) (przy ulicy (...) brak placówki pocztowej), przy czym nie istnieje możliwość podania dokładnej godziny odbioru przesyłki.

Dowody:

- protokół przekazania obiektu po wykonaniu czynności – k. 3,
- protokół oględzin zapisu nagrania plików głosowych z (...) w O. wraz z załącznikami – k. 7-10,
- pismo Prezesa Sądu Rejonowego w Opolu wraz z wykazami wokand – k. 13-53,

- akta zastępcze postępowania wykonawczego – k. 54-69,
- notatka o zgłoszeniu zdarzenia kryzysowego w Sądzie Rejonowym w Opolu – k. 72-73,
- pismo Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej w O. wraz z załącznikami – k. 77-80,
- pismo Dyrektora (...) Centrum (...) w O. wraz z załącznikami – k. 81-82,
- dane bilingowe – k. 83-136,
- pisma KWP w O. – k. 137-138,
- pisma K. w O. – k. 139-140,
- pismo P4 Sp. z o.o. – k. 180,
- odpowiedzi od operatorów telekomunikacyjnych – k. 185-187, 197,
- opinia biegłego z zakresu fonoskopii wraz z protokołem nagrania wypowiedzi porównawczych i załącznikami – k. 209-318,
- odpis skrócony aktu zgonu W. O. – k. 400,
- pisma (...) S.A. – k. 445, 448,
- pismo Poczty Polskiej S.A. – k. 452,
- zeznania świadka K. P. – k. 70-71, 377,
- zeznania świadka M. M. (1) – k. 143, 377-378,
- zeznania świadka M. R. – k. 144, 378,
- zeznania świadka M. Ś. – k. 165, 384,
- zeznania świadka A. K. (1) (uprzednio B.) – k. 4-5, 393-394,
- zeznania świadka K. R. – k. 167, 411,
- częściowe zeznania świadka A. O. – k. 176,
- częściowe zeznania świadka W. O. – k. 177, 440,
- zeznania świadka J. R. – k. 168,
- zeznania biegłego S. B. – k. 455-456,
- częściowe wyjaśnienia oskarżonego – k. 155-157, 370.

M. O. (1) jest kawalerem. Posiada wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu. Obecnie pracuje w firmie (...) i osiąga z tego tytułu dochód w wysokości 1.000 zł netto, a na jego utrzymaniu pozostaje konkubina oraz dziecko. Nie posiada majątku o istotnej wartości.

Oskarżony był uprzednio karany sądownie, w tym za kradzieże, a także jeden raz za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 07 sierpnia 2014 roku, sygn. akt

VII K 520/14, został skazany za czyn z art. 242 § 2 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3.

Powołani w sprawie biegli lekarze psychiatrzy stwierdzili, iż oskarżony M. O. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Stwierdzili natomiast u badanego zaburzenia osobowości. Z psychiatrycznego punktu widzenia biegli nie stwierdzili podstaw do kwestionowania poczytalności oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu. Jednocześnie biegli wskazali, że w aktualnym stanie zdrowia wymieniony może brać udział w toczącym się postępowaniu.

Dowody:

- dane osobopoznawcze – k. 169, 370,
- opinia sądowo – psychiatryczna – k. 353-354,
- karta karna – k. 416-417.

Przesłuchiwany w charakterze podejrzanego M. O. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, że w inkryminowanym dniu ani on, ani jego rodzice i konkubina nie dzwonili na numer alarmowy 112, informując o podłożeniu bomby. Nadto dodał, że w dniu 06.11.2013r. nie stawił się w Sądzie w sprawie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż tego dnia rano odebrał pismo z Sądu, tzw. bilet na areszt śledczy.

Swoje stanowisko oskarżony podtrzymał także w toku rozprawy głównej, gdzie skorzystał z przysługującego mu prawa i odmówił składania wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego co do popełnienia przypisanego mu w wyroku przestępstwa nie budziły najmniejszych wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, które ujawniono w oparciu o treść artykułu 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd uwzględnił zatem niekwestionowane dowody z dokumentów w postaci: protokołu przekazania obiektu po wykonaniu czynności, protokołu oględzin zapisu nagrania plików głosowych z (...) w O. wraz z załącznikami, pisma Prezesa Sądu Rejonowego w Opolu wraz z wykazami wokand, akt zastępczych postępowania wykonawczego, notatki o zgłoszeniu zdarzenia kryzysowego w Sądzie Rejonowym w Opolu, pisma Komendanta Miejskiego Państwowej Straży Pożarnej w O. wraz z załącznikami, pisma Dyrektora (...) Centrum (...) w O. wraz z załącznikami, danych bilingowych, pism KWP w O., pism K. w O., pisma P4 Sp. z o.o., odpowiedzi od operatorów telekomunikacyjnych, opinii biegłego z zakresu fonoskopii wraz z protokołem nagrania wypowiedzi porównawczych i załącznikami, odpisu skróconego aktu zgonu W. O., pism (...) S.A., pisma Poczty Polskiej S.A., danych osobopoznawczych, opinii sądowo – psychiatrycznej i karty karnej. W rekonstrukcji stanu faktycznego pomocne okazały się również zeznania biegłego S. B., a także zeznania świadków: K. P., M. M. (1), M. R., M. Ś., A. K. (1) (uprzednio B.), K. R., A. O., W. O., J. R. i wyjaśnienia oskarżonego M. O. (1), przy czym oświadczenia oskarżonego oraz A. O. i W. O. uwzględniono jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tym zakresie, w jakim korelowały z dowodami uznanymi przez Sąd za wiarygodne.

Sąd nie uwzględnił zeznań świadków: E. M., A. B., J. B., W. W. i A. K. (2) jako, że osoby te nie posiadały żadnej wiedzy mającej znaczenia dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie i wydania rozstrzygnięcia.

W oparciu o zeznania świadków: A. K. (1) (uprzednio B.) i K. P., a także dowody z dokumentów w postaci: protokołu przekazania obiektu po wykonaniu czynności, protokołu oględzin zapisu nagrania plików głosowych z (...) w O. wraz z załącznikami i notatki o zgłoszeniu zdarzenia kryzysowego w Sądzie Rejonowym w Opolu ustalono, że w dniu 06 listopada 2013 roku z telefonu o numerze (...) dwukrotnie dzwoniono na numer alarmowy 112 Wojewódzkiego

Centrum (...) w O., a w trakcie drugiej rozmowy telefonicznej mającej miejsce o godzinie 09:35 poinformowano o rzekomym ładunku wybuchowym podłożonym w budynku Sądu Rejonowego w Opolu przy ulicy (...).

Z kolei z opinii biegłego z zakresu fonoskopii, której rzetelność pod względem metodologicznym oraz merytorycznym nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu, wynika z bardzo dużym prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością, że w obu rozmowach, czyli w rozmowie przeprowadzonej o godzinie 09:28 jak i w rozmowie przeprowadzonej o godzinie 09:35 bierze udział ta sama osoba. Natomiast lektura akt sprawy, w tym zeznania funkcjonariusza Policji wykonującego czynności operacyjne w związku ze zgłoszeniem telefonicznym z dnia 06 listopada 2013 roku o podłożeniu ładunku wybuchowego w Sądzie Rejonowym w Opolu – M. Ś. oraz dowody z dokumentów w postaci danych bilingowych uzyskanych od Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością P4, nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, że użytkownikiem telefonu komórkowego o numerze (...) był M. O. (1), a w okresie od dnia 16 października 2013 roku do dnia 05 grudnia 2013 roku telefon ten współpracował z kartą SIM operatora sieci P. o numerze (...). Okoliczność tę potwierdzili także świadkowie: M. M. (1), M. R., K. R. i J. R., wskazując, że numer (...) należy do M. O. (1).

W tym stanie rzeczy – zdaniem Sądu – bez znaczenia jest fakt, że biegły w opinii fonoskopijnej, wskazując na krótkotrwałość badanych wypowiedzi, nie potrafił w sposób kategoriyczny ustalić, czy osobą telefonującą był oskarżony M. O. (1) jako, że w kontekście zeznań świadków: M. M. (1), M. R., K. R., J. R. i M. Ś., a także ww. dowodów z dokumentów, użyty w opinii zwrot z bardzo dużym prawdopodobieństwem zyskał dodatkowo na znaczeniu. Wskazać w tym miejscu również należy, że wnioski opinii fonoskopijnej z dnia 02 lipca 2014 roku zostały podtrzymane w toku rozprawy głównej, gdzie biegły S. B. dodatkowo podał, że po przekodowaniu materiału dowodowego oraz materiału porównawczego do formatu W., obsługiwanego do identyfikacji głosów, uzyskano porównywalne warunki transmisyjne, dzięki czemu ustalono, że cechy indywidualne mówcy oznaczonego jako M10, czyli M. O. (1), były zgodne z cechami mówcy z materiału dowodowego, wskazując przy tym, że np. w wyrazie „proszę” częstotliwość wynosiła 8 milisekund w materiale dowodowym, a w materiale porównawczym w różnych powtórzeniach również w okolicy 8 milisekund, podczas gdy dla pozostałych mówców, w szczególności dla A. O., jako że głosy kobiece mają częstotliwość na poziomie 4 milisekund, kształtowała się na poziomie 10-12 milisekund. Z zeznań biegłego wynika ponadto, że ostateczny wniosek wysnuwano nie tylko na podstawie badania częstotliwości, ale także na podstawie analizy podobieństwa spektrogramów, czyli rysunków przedstawiających w trzech wymiarach wypowiedź danej osoby oraz widm.

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków A. O. i W. O. mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tych fragmentach, które znalazły potwierdzenie w obiektywnych dowodach (fakt zakupu telefonu komórkowego przez A. O. oraz fakt użytkowania tego telefonu przez oskarżonego). W pozostałym zaś zakresie, dotyczącym w szczególności kwestionowania sprawstwa oraz winy oskarżonego, Sąd odmówił im wiarygodności i tym samym mocy dowodowej. Zdaniem Sądu oświadczenia procesowe w tym zakresie potraktować należy jako przyjętą – acz nieudolną – linię obrony oskarżonego, natomiast zeznania ww. świadków jako wyraz więzi łączącej rodziców z dzieckiem. W szczególności należy zauważyć, że sprawstwa oskarżonego nie wyklucza fakt odbioru w inkryminowanym dniu przesyłki poleconej w Urzędzie Poczтовым (...) zlokalizowanym przy ulicy (...), a nie tak jak wskazano przy ulicy (...), jako, że w chwili obecnej nie ma możliwości podania dokładnej godziny odbioru przesyłki, a co więcej nie wyklucza to możliwości wykonania połączenia telefonicznego. Z akt sprawy nie wynika także, by w dniu zdarzenia rodzina O., oprócz posiedzenia w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego M. O. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 01 grudnia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 886/11, była stroną jakiegokolwiek postępowania sądowego. Jest to konstatacja o tyle istotna, że świadek W. O., zaprzeczając faktowi wykonania telefonu do Sądu przez jej syna twierdziła, że tego dnia rodzina O. została wezwana na rozprawę eksmisyjną, gdzie świadek z mężem i synem M. się udała, ale już pod Sądem dowiedziała się, że nie zostaną wpuszczeni do budynku z uwagi na trwającą akcję związaną ze zgłoszeniem podłożenia ładunku bombowego. Tymczasem takim faktom przeczy nie tylko dowód w postaci zestawu wokand, zawierających zestawienie spraw jakie w dniu 6 listopada 2013r odbywały się w tut. SR, gdzie na żadnej z wokand nie widnieje nazwisko jakiegokolwiek osoby z rodziny

O., ale nadto okoliczności podawane przez świadka nie zostały potwierdzone ani przez jej męża, ani przez samego oskarżonego, który wprost twierdził, że w dniu zdarzenia miał co prawda stawić się na posiedzenie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary, ale ponieważ wcześniej odebrał przesyłkę zawierającą nakaz stawienia się w Areszcie, toteż uznał, że jego stawiennictwo nie ma sensu i w ogóle tego dnia do Sądu się nie wybierał.

Nota bene wyjaśnienia oskarżonego wskazane powyżej również w ocenie Sądu nie polegają na prawdzie, bowiem przed orzeczeniem w przedmiocie zarządzenia wykonania kary, które miało zapaść właśnie w dniu zdarzenia M. O. (1) nie mógł być wzywany do odbycia tejże kary. Niewątpliwie natomiast oskarżony mógł być zainteresowany tym, aby tego dnia stosowne orzeczenie nie zapadło, co wydłużyłoby oskarżonemu czas pozostawania na wolności przed ewentualnym odbyciem kary

W tych okolicznościach, w świetle dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, jest oczywistym, że oskarżony M. O. (1) swoim działaniem wyczerpał dyspozycje art. 224a k.k. Przypisując ww. kwalifikację prawną Sąd miał na uwadze to, że oskarżony wiedział, iż żadne zagrożenie nie istnieje, a czynem swoim wywołał czynności właściwych organów, tj. Policji, Państwowej Straży Pożarnej oraz (...) Centrum (...) w O., które w inkryminowanym dniu przeprowadziły akcję ewakuacyjną i jej zabezpieczenie z siedziby Sądu Rejonowego w Opolu, mającą na celu uchylenie stworzonego zagrożenia.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. Uwzględniono zatem stopień społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienie sprawcy.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez oskarżonego obowiązków oraz postać zamiaru i motywację sprawcy. W pierwszej kolejności wskazać należy na sposób popełnienia przez oskarżonego czynu kwalifikowanego treścią art. 224a k.k., jak również jego skutki w postaci przeprowadzonej akcji ewakuacyjnej, związanej z niedogodnościami dla 250 osób, a także zakłóceniem prawidłowego funkcjonowania Sądu Rejonowego w Opolu. Bardzo ważną okolicznością obciążającą oskarżonego jest ta, że w akcji ratowniczej brały udział zastępy służb ratunkowych takich jak pogotowie czy straż pożarna, które powinny służyć pomocą tam, gdzie istnieje rzeczywiste zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, tymczasem oskarżony jedynie dla swojego doraźnego interesu zaangażował owe służby bez żadnego racjonalnego i uzasadnionego powodu, nie licząc się z tym, że dzięki takim działaniom osoby naprawdę potrzebujące w tym samym czasie pomocy zostaną jej pozbawione. Taka postawa zdaniem Sądu nie tylko nie zasługuje na aprobatę, ale wręcz przeciwnie – wymaga stanowczego potępienia.

Natomiast oceniając stopień winy oskarżonego należało uwzględnić jego wiek, poziom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sytuację motywacyjną. Bez wątpienia przestępstwo popełnione przez oskarżonego było bezprawne i zawinione. Sąd nie dopatrył się także żadnych okoliczności, które mogłyby wyłączyć jego winę. Oskarżony osiągnął bowiem określony stopień dojrzałości, a co za tym idzie powinien on rozpoznać społeczne znaczenie popełnionego przez siebie czynu i tym bardziej powinien być świadomy konsekwencji, jakie może on spowodować. Okolicznością obciążającą była także uprzednia karalność oskarżonego.

Sąd dostrzegł również istnienie okoliczności łagodzących, które skutkowały wymierzeniem kary niższej niż postulowana przez rzecznika oskarżenia publicznego, a do których zaliczyć należy młody wiek oskarżonego oraz stosunkowo niewielkie koszty akcji ratowniczej.

Kierując się powyższymi wskazówkami Sąd wymierzył oskarżonemu M. O. (1) karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wobec nagminnego lekceważenia przez oskarżonego norm prawa karnego, co wskazuje na wysoki stopień jego zdemoralizowania i wyklucza przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej, Sąd uznał, iż adekwatną karą będzie tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności. Oskarżony M. O. (1) był już uprzednio wielokrotnie karany i tym samym nie daje on gwarancji niepopadania w konflikt z prawem, co wyklucza skorzystanie przez niego z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu wymierzenie kary bezwzględnej jest konieczne zarówno z punktu widzenia prewencji szczególnej jak i ogólnej jako, że należy piętnować negatywne zachowania oskarżonego i

uświadamiać mu naganność oraz szkodliwość popełnionego przez niego czynu. W tych okolicznościach niezbędne było orzeczenie kary izolacyjnej, tym bardziej, że uprzednie skazania nie hamowały skłonności oskarżonego do dalszego zakłócania porządku prawnego.

Całokształt przedstawionych okoliczności sprawił, że Sąd orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku uznając, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia sprawcy, a wydane rozstrzygnięcie będzie skutecznym środkiem do zwalczania tego typu przestępczości, natomiast w stosunku do oskarżonego pozwoli na zrozumienie jego błędnego zachowania i uniknięcie w przyszłości podobnych czynów.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzone od oskarżonego koszty sądowe w całości, w tym kwotę 180 zł tytułem opłaty i kwotę 3.902,08 zł tytułem poniesionych w sprawie wydatków.

Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono jak w sentencji wyroku.